

SZÖLLŐSI ZOLTÁN:

BEFEJEZZEM

Baka Istvánnak

Bágyadt szikla, fehér a szél,
magasból zuhan lombra, fűre,
és árnyékká rándul a fény,
súlyával kertem összetörje.

Tudom, a teljes időben,
ami mostan elvész, megmarad,
arcom is levélesőben,
ezerszer megszakadt pillanat.

Mögöttem hány év vöröslik?
Pegazus ha visz, Griff ha hordoz
hazáig, lerombolt versig,
mindig bábeli templomomhoz.

Hulló Nap, alkonyra alkony,
fák csúcsáig lángoló avar,
csontos mag, majd benne alszom,
fönti éj és tél már nem zavar.

Nyírfafényű Hold hiába
s versbe fogott, árva csillagok.
Anyám könnye hó, bundácska,
hú szívem alóla kiforog.

Földet, szerelmet magamnak
születéssel többé nem veszek,
ne szülessek, föltámadjak
s befejezzem, amit nem lehet.